

er der et sjæleligt Moment, som man heller ikke kan se helt bort fra. Hos den Kvinde, der er svigtet af den Mand, hun har holdt af, forvandles Kærligheden ofte til Had, et Had, eller en Aversion, om man hellere vil det, som overføres paa Barnet, hans Barn. Der er saaledes undskyldende eller dog forklarende Momenter nok til Forstaaelse af, at den ugifte Kvindes Barn er mest udsat for Fare. Men hver eneste Forklaring, hver eneste Undskyldning for Moderen er et forøget Krav om Beskyttelse for Barnet. Jeg hilser derfor Bestemmelsen om Tilsyn med den ugifte Kvindes Barn i alle Tilfælde med Glæde, og tilfredsstiller Lovforslaget mig som Helhed ikke ganske, betragter jeg det dog som et stort Fremskridt paa Børneforsorgens Omraade.

Ved at stemme for Lovforslaget vil vort Parti bidrage sit til at kaste et Lod i Vægtskaalen for, at der kan skabes den Tillid til Loven, som er nødvendig, for at den ikke skal forfejle sit Maal. Dog maa man ikke, naar Lovforslaget er blevet til Lov, lulle sig i den Tro, at nu er alting saare vel. Vi haaber og venter paa, at Loven vil blive en Beskyttelse for Barnet, baade sjæleligt og legemligt, i dets Opvækst. Vi haaber ogsaa, at vi ikke alt for ofte skal faa at høre om Barnemord eller BARNEDØDELIGHED paa Grund af Misrøgt, efter at Barnet har levet i nogen Tid. Men lige saa lidt, som man maa undervurdere Lovens Betydning, lige saa lidt skal man overvurdere den. Og Mord begaaet i Fødselsøjeblikket, før Samfundet endnu har faaet Tid til at strække sin beskyttende Haand ud mod det lille Væsen, tror jeg ikke vil forhindres ved denne Lov. Sligt forhindres ikke ved de skrevne Love, medmindre de gaar ud paa at bedre Kvindens økonomiske Kaar, eller vi ophæver de uskrevne Love, der kaster Skam og Skændsel over den ugifte Moder. Men dette gøres ikke i en Haandevending. Det skal gro frem af sin Tid. Det kan være svært at faa revideret de skrevne Love, men at faa revideret de uskrevne Love er hundrede Fold vanskeligere. Dog tror jeg, at Krigen, der har vendt op og ned paa saa meget, ogsaa vil gøre det paa dette Omraade. Der findes i Europa mange Millioner flere Kvinder end Mænd, og Samfundet har Brug for Tilførsel af en ny opvoksende Slægt, der kan tage fat paa Arbejdet med at bygge det op, som den nulevende Slægt har revet ned. Dette Misforhold er i sig selv beklageligt, ikke mindst for Børnenes Skyld, thi jeg tror, at Ægteskabet er den Ramme, indenfor hvilken BARNETS OPRAGELSE er mest betrygget. Ganske vist er

denne Betryggelse ikke saa stor, som den har været, idet Moderen mere og mere maa gaa paa Arbejde og derved drages bort fra Hjemmet og det, der egentlig skulde være hendes Opgave: at opdrage Børnene.

Jeg har med det, jeg her har sagt, ikke villet kaste en Handske til nogen. Jeg har kun villet pege paa den tørre Kendsgerning. Jeg respekterer enhvers Mening, naar den blot ikke giver sig Udslag i en fanatisk Forfølgelse af Mennesker, der vist som Regel er ulykkelige nok i Forvejen. Thi er der noget Sted, hvor J. P. Jacobsens sandhedsrummende Digt passer, er det vel overfor den ugifte Moder: „Det bødes der for i mange Aar, som kun var en stakket Glæde. Det smiler man frem i en flygtig Stund, hvad bort man i Aar ej kan græde.“ Jeg slutter med Ønsket om, at Forslaget, naar det om forhaabentlig ikke lang Tid er blevet til Lov, maa blive ført ud i Livet med al den Nænsomhed, al den Takt, som Love af denne Art kræver, og at Lovforslaget, naar det er blevet til Lov, maa være det, som det er tilsigtet at skulle blive: en Ven og Beskytter for de værgeløse smaa.

Ordføreren (Marie Christensen): Maa jeg allerførst rette en Tak til det ærede 2det Medlem for 1ste Kreds (Henriette Croné) for hendes Tilslutning til Loven og hendes Udtalelse om, at den er et stort Fremskridt. Det siger jeg Tak for. Men der er en enkelt Udtalelse, som jeg ikke kan lade være at gøre et Par Bemærkninger om. Der blev sagt, at Ordet om, at dette Aarhundrede var BARNETS AARHUNDREDE, ikke skulde have fuld Gyldighed, men at der tværtimod var paaført Børnene større Lidelser end forhen. Jeg tror, at det ærede Medlem tager fejl heri. Gaar vi et hundrede Aar tilbage og ser, hvordan Børn fødte udenfor Ægteskab og Plejebørn da var stillet, var det ikke saa godt som nu. De blev udliciteret, og de kom i Plejehjem, hvor der ikke førtes det mindste Tilsyn med dem. Og ser vi paa Dødelighedsprocenten for Børn fødte udenfor Ægteskab, ved det ærede Medlem godt, at der er stor Forskel mellem da og nu. Der er i det sidste Aarhundrede gjort et meget stort Arbejde for Barnet. Fra Læger og Lærere rundt omkring blev Spørgsmaalet rejst, der blev oprettet Foreninger, og baade fra privates og fra det offentlige Side er der gjort et stort Arbejde for at komme Børnene til Hjælp. Det ærede Medlem ved jo ogsaa godt, at der af det offentlige gives store Tilskud til Børnehjem og Opdragelsesanstalter, hvor man paa alle Maader søger at komme Børnene til Hjælp.